

УСТАВНИ СУД

Немањина 26
11000 Београд

Доставља се преко Интернета (нпр. <http://www.istina-pravda-mir.info>) ради обавештености:
Држављани Републике Србије у њој и у иностранству
Средства јавног информисања

Предмет: Оцена уставности и законитости *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији*

На основу Устава Р. Србије (Члан 56, 1. став Члана 166, тачка 1. Члана 167, и други став Члана 168) подноси се

ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободе, опени уставност *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији* (у даљем тексту: Резолуција).

САДРЖАЈ ДАЉЕГ ТЕКСТА

УСТАВНЕ ОДРЕДБЕ (Цитати из Устава)	Стране 2 до 7
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ	Стране 8 до 17
Надлежност Уставног суда	Страна 8
Искуство о недозвољеном односу највиших државних органа према Уставу: последице њиховог непоштовања Устава. Излаже се да се не би поновило	Стране 8 и 9
Шптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала	Стране 9 и 10
Шптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије	Стране 10 и 11
Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције	Стране 11 до 13
Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције.	Стране 13 до 15
Обавеза Републике Србије	Стране 15 до 17
Неважност Резолуције у целини	Страна 17
Непоштовање Устава, демократије, слободе и суверености држављана	Страна 17
ЗАКЉУЧАК	Стране 17 до 19

УСТАВНИ СУД

Немањина 26
11000 Београд

Доставља се преко Интернета (нпр. <http://www.istina-pravda-mir.info>) ради обавештености:
Држављани Републике Србије у њој и у иностранству
Средства јавног информисања

Предмет: Оцена уставности и законитости *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији*

На основу Устава Р. Србије (Члан 56, 1. став Члана 166, тачка 1. Члана 167, и други став Члана 168) подноси се

ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободе, оцени уставност *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији* (у даљем тексту: Резолуција).

САДРЖАЈ ДАЉЕГ ТЕКСТА

УСТАВНЕ ОДРЕДБЕ (Цитати из Устава)	Стране 2 до 7
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ	Стране 8 до 17
Надлежност Уставног суда	Страна 8
Искуство о недозвољеном односу највиших државних органа према Уставу: последице њиховог непоштовања Устава. Излаже се да се не би поновило	Стране 8 и 9
Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала	Стране 9 и 10
Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије	Стране 10 и 11
Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције	Стране 11 до 13
Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције.	
Обавеза Републике Србије	Стране 13 до 15
Неуставност осталих делова Резолуције	Стране 15 до 17
Неважност Резолуције у целини	Страна 17
Непоштовање Устава, демократије, слободе и суверености држављана	Страна 17
ЗАКЉУЧАК	Стране 17 до 19

УСТАВНЕ ОДРЕДБЕ

(Цитати из Устава)

Прво се излажу (на странама 1–7) меродавне одредбе да би сваки држављанин Републике Србије могао одмах лако да провери позивања у даљем тексту на Устав Републике Србије (објављен на: <http://www.parlament.gov.rs/народна-скупштина.115.html>).

Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима,
грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

(Преамбула Устава Републике Србије)

Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима.

(Члан 1 Устава Републике Србије)

Сувереност потиче од грађана који је врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника.

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.

(Члан 2 Устава Републике Србије)

Владавина права је основна претпоставка Устава и почива на неопуђивим људским правима. Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону.

(3. Члан Устава Републике Србије)

Недопуштено је деловање политичких странака које је усмерено на насилно рушење уставног поретка, кршење зајамчених људских или мањинских права или изазивање расне, националне или верске мржње.

Политичке странке не могу непосредно вршити власт, нити је потчинити себи.

(3. и 4. став Члана 5 Устава Републике Србије)

Територија Републике Србије је јединствена и недељива.

Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.

(8. Члан Устава Републике Србије)

Државна власт ограничена је правом грађана на покрајинску аутономију и локалну самоуправу.

Право грађана на покрајинску аутономију и локалну самоуправу подлеже само надзору уставности и законитости.

(Члан 12 Устава Републике Србије)

Република Србија штити права националних мањина.

Држава јемчи посебну заштиту националним мањинама ради остваривања потпуне равноправности и очувања њиховог идентитета.

(Члан 14 Устава Републике Србије)

Спољна политика Републике Србије почива на општепризнатим принципима и правилима међународног права.

Општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују. Потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом.
(Члан 16 Устава Републике Србије)

Странци, у складу са међународним уговорима, имају у Републици Србији сва права зајемчена Уставом и законом, изузев права која по Уставу и закону имају само држављани Републике Србије.

(Члан 17 Устава Републике Србије)

Људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно се примењују.

(1. став Члана 18 Устава Републике Србије)

Јемства неотуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права.

(Члан 19 Устава Републике Србије)

Пред Уставом и законом сви су једнаки.

Свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације.

Забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета.

(1. – 3. став Члана 21 Устава Републике Србије)

Свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале.

Грађани имају право да се обрате међународним институцијама ради заштите својих слобода и права зајемчених Уставом.

(Члан 22 Устава Републике Србије)

Људско достојанство је неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите.

Свако има право на слободан развој личности, ако тиме не крши права других зајемчена Уставом.

(Члан 23 Устава Републике Србије)

Људски живот је неприкосновен.

(1. став Члана 24 Устава Републике Србије)

Физички и психички интегритет је неповредив.

Нико не може бити изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању, нити подвргнут медицинским или научним огледима без свог слободно датог пристанка.

(Члана 25 Устава Републике Србије)

Нико не може бити држан у ропству или у положају сличном ропству.

Сваки облик трговине људима је забрањен.

(1. и 2. став Члана 26 Устава Републике Србије)

Свако има право на личну слободу и безбедност. Лишење слободе допуштено је само из разлога и у поступку који су предвиђени законом.

(1. став Члана 27 Устава Републике Србије)

Према лицу лишеном слободе мора се поступати човечно и с уважавањем достојанства његове личности.

Забрањено је свако насиље према лицу лишеном слободе.

(1. и 2. став Члана 28 Устава Републике Србије)

Свако има право да се слободно креће и настањује у Републици Србији, да је напусти и да се у њу врати.

Улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује се законом. -----

(1. став и почетак 3. става Члана 39 Устава Републике Србије)

Стан је неповредив.

Нико не може без писмене одлуке суда ући у туђи стан или друге просторије против воље њиховог држаоца, нити у њима вршити претрес.

(1. став и почетак 2. става Члана 40 Устава Републике Србије)

Јемчи се слобода мисли, савести, уверења и вероисповести, право да се остане при свом уверењу или вероисповести или да се они промене према сопственом избору.

Нико није дужан да се изјашњава о својим верским и другим уверењима.

Свако је слободан да испољава своју веру или убеђење вероисповедања, обављањем верских обреда, похађањем верске службе или наставе, појединачно или у заједници с другима, као и да приватно или јавно изнесе своја верска уверења.

(1. - 3. став Члана 43 Устава Републике Србије)

Мерама у образовању, култури и јавном обавештавању, Република Србија подстиче разумевање, уважавање и поштовање разлика које постоје због посебности етничког, културног, језичког или верског идентитета њених грађана.

(Члан 48 Устава Републике Србије)

Забрањено је и кажњиво свако изазивање и подстицање расне, националне, верске или друге неравноправности, мржње и нетрпељивости.

(Члан 49 Устава Републике Србије)

Свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештаван о питањима од јавног значаја и средства јавног обавештавања су дужна да то право поштују.

Свако има право на приступ подацима који су у поседу државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења, у складу са законом.

(Члан 51 Устава Републике Србије)

Сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира и да буде биран.

Изборно право је опште и једнако, избори су слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично.

Изборно право ужива правну заштиту у складу са законом.

(Члан 52 Устава Републике Србије)

Мирно окупљање грађана је слободно.

(1. став Члана 54 Устава Републике Србије)

Јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона.

Право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

(1. и 2. став Члана 58 Устава Републике Србије)

Јемчи се право наслеђивања, у складу са законом.

Право наслеђивања не може бити искључено или ограничено због неиспуњавања јавних обавеза.

(Члан 59 Устава Републике Србије)

Јемчи се право на рад, у складу са законом.

Свако има право на слободан избор рада.

Свима су, под једнаким условима, доступна сва радна места.

Свако има право на поштовање достојанства своје личности на раду, безбедне и здраве услове рада, потребну заштиту на раду, ограничено радно време, дневни и недељни одмор, плаћени годишњи одмор, правичну накнаду за рад и на правну заштиту за случај престанка радног односа. Нико се тих права не може одрећи.

Женама, омладини и инвалидима омогућују се посебна заштита на раду и посебни услови рада, у складу са законом.

(Члан 60 Устава Републике Србије)

Свако има право да слободно одлучи о закључењу и раскидању брака.

Брак се закључује на основу слободно датог пристанка мушкарца и жене пред државним

органом.

(1. и 2. став Члана 62 Устава Републике Србије)

Припадницима националних мањина, поред права која су Уставом зајемчена свим грађанима, јемче се додатна, индивидуална или колективна права. Индивидуална права остварују се појединачно, а колективна у заједници са другима, у складу са Уставом, законом и међународним уговорима.

Путем колективних права припадници националних мањина, непосредно или преко својих представника, учествују у одлучивању или сами одлучују о појединим питањима везаним за своју културу, образовање, обавештавање и службену употребу језика и писма, у складу са законом.

Ради остварења права на самоуправу у култури, образовању, обавештавању и службеној употреби језика и писма, припадници

(Члан 75 Устава Републике Србије)

Припадницима националних мањина јемчи се равноправност пред законом и једнака законска заштита.

Забрањена је било каква дискриминација због припадности националној мањини.

Не сматрају се дискриминацијом посебни прописи и привремене мере које Република Србија може увести у економском, социјалном, културном и политичком животу, ради постизања пуне равноправности између припадника националне мањине и грађана који припадају већини, ако су усмерене на уклањање изразито неповољних услова живота који их посебно погађају

(Члан 76 Устава Републике Србије)

Припадници националних мањина имају, под истим условима као остали грађани, право да учествују у управљању јавним пословима и да ступају на јавне функције.

При запошљавању у државним органима, јавним службама, органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе води се рачуна о националном саставу становништва и одговарајућој заступљености припадника националних мањина.

(Члан 77 Устава Републике Србије)

Забрањена је насилна асимилација припадника националних мањина.

Заштита припадника националних мањина од сваке радње усмерене ка њиховој насилној асимилацији уређује се законом.

Забрањено је предузимање мера које би проузроковале вештачко мењање националног састава становништва на подручјима где припадници националних мањина живе традиционално и у значајном броју.

(Члан 78 Устава Републике Србије)

Припадници националних мањина имају право: на изражавање, чување, неговање, развијање и јавно изражавање националне, етничке, културне и верске посебности; на употребу својих симбола на јавним местима; на коришћење свог језика и писма; да у срединама где чине значајну популацију, државни органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, органи аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе воде поступак и на њиховом језику; на школовање на свом језику у државним установама и установама аутономних покрајина; на оснивање приватних образовних установа; да на своме језику користе своје име и презиме; да у срединама где чине значајну популацију, традиционални локални називи, имена улица, насеља и топографске ознаке буду исписане и на њиховом језику; на потпуно, благовремено и непристрасно обавештавање на свом језику, укључујући и право на изражавање, примање, слање и размену обавештења и идеја; на оснивање сопствених средстава јавног обавештавања, у складу са законом.

У складу са Уставом, на основу закона, покрајинским прописима могу се установити додатна права припадника националних мањина.

(Члан 79 Устава Републике Србије)

Припадници националних мањина могу да оснивају просветна и културна удружења, која добровољно финансирају.

Република Србија признаје просветним и културним удружењима националних мањина посебну улогу у остваривању права припадника националних мањина.

Припадници националних мањина имају право на несметане везе и сарадњу са сународницима изван територије Републике Србије.

(Члан 80 Устава Републике Србије)

У области образовања, културе и информисања Србија подстиче дух толеранције и међукултурног дијалога и предузима ефикасне мере за унапређење узајамног поштовања, разумевања и сарадње међу свим људима који живе на њеној територији, без обзира на њихов етнички, културни, језички или верски идентитет.
(Члан 81 Устава Републике Србије)

Економско уређење у Републици Србији почива на тржишној привреди, отвореном и слободном тржишту, слободи предузетништва, самосталности привредних субјеката и равноправности приватне и других облика својине.
Република Србија је јединствено привредно подручје са јединственим тржиштем роба, рада, капитала и услуга.
(1. и 2. став Члана 82 Устава Републике Србије)

Страна физичка и правна лица могу стећи својину на непокретностима, у складу са законом или међународним уговором.
(1. став Члана 85 Устава Републике Србије)

Јемче се приватна, задружна и јавна својина. Јавна својина је државна својина, својина аутономне покрајине и својина јединице локалне самоуправе. Сви облици својине имају једнаку правну заштиту.
Постојећа друштвена својина претвара се у приватну својину под условима, на начин и у роковима предвиђеним законом.
Средства из јавне својине отуђују се на начин и под условима утврђеним законом.
(Члан 86 Устава Републике Србије)

Свако је дужан да чува природне реткости и научно, културно и историјско наслеђе, као добра од општег интереса, у складу са законом.
Посебна одговорност за очување наслеђа је на Републици Србији, аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе.
(Члан 89 Устава Републике Србије)

Република Србија уређује и обезбеђује:

- 1. сувереност, независност, територијалну целовитост и безбедност Републике Србије, њен међународни положај и односе са другим државама и међународним организацијама;*
- 2. остваривање и заштиту слобода и права грађана; уставност и законитост; поступак пред судовима и другим државним органима; одговорност и санкције за повреду слобода и права грађана утврђених Уставом и за повреду закона, других прописа и општих аката; амнестије и помиловања за кривична дела;*
- 3. територијалну организацију Републике Србије; систем локалне самоуправе;*
- 4. одбрану и безбедност Републике Србије и њених грађана; мере за случај ванредног стања;*
- 5. систем преласка границе и контроле промета роба, услуга и путничког саобраћаја преко границе; положај станаца и страних правних лица;*
- 6. јединствено тржиште; правни положај привредних субјеката; систем обављања појединих привредних и других делатности; робне резерве; монетарни, банкарски, девизни и царински систем; економске односе са иностранством; систем кредитних односа са иностранством; порески систем;*
- 7. својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине;*
- 8. систем у области радних односа, заштите на раду, запошљавања, социјалног осигурања и других облика социјалне сигурности; друге економске и социјалне односе од општег интереса;*
- 9. одрживи развој; систем заштите и унапређења животне средине; заштиту и унапређивање биљног и животињског света; производњу, промет и превоз оружја, отровних, запаљивих, експлозивних, радиоактивних и других опасних материја;*

10. систем у областима здравства, социјалне заштите, борацке и инвалидске заштите, бриге о деци, образовања, културе и заштите културних добара, спорта, јавног информисања; систем јавних служби;

11. контролу законитости располагања средствима правних лица; финансијску ревизију јавних средстава; прикупљање статистичких и других података од општег интереса;

12. развој Републике Србије, политику и мере за подстицање равномерног развоја појединих делова Републике Србије, укључујући и развој недовољно развијених подручја; организацију и коришћење простора; научно-технолошки развој;

13. режим и безбедност у свим врстама саобраћаја;

14. празнике и одликовања Републике Србије;
(Тачке 1 – 14 Члана 97 Устава Републике Србије)

Уставни суд је самосталан и независан државни орган који штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе.

(1. став Члана 166 Устава Републике Србије)

Уставни суд одлучује о:

1. Сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима,

(Почетак Члана 167 Устава Републике Србије)

Скупштина је највиши орган аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе.

Скупштину аутономне покрајине чине посланици, а скупштину јединице локалне самоуправе одборници.

Посланици и одборници бирају се на период од четири године, на непосредним изборима тајним гласањем, и то посланици у складу са одлуком скупштине аутономне покрајине, а одборници, у складу са законом.

У аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе у којима живи становништво мешовитог националног састава, омогућује се сразмерна заступљеност националних мањина у скупштинама, у складу са законом.

(Члан 180 Устава Републике Србије)

Аутономне покрајине су аутономне територијалне заједнице основане Уставом, у којима грађани остварују право на покрајинску аутономију.

Република Србија има Аутономну покрајину Војводину и Аутономну покрајину Косово и Метохија. Суштинска аутономија Аутономне покрајине Косово и Метохија уредиће се посебним законом који се доноси по поступку предвиђеном за промену Устава.

Нове аутономне покрајине могу се оснивати, а већ основане укидати или спајати по поступку предвиђеном за промену Устава. Предлог за оснивање нових или укидање, односно спајање постојећих аутономних покрајина утврђују грађани на референдуму, у складу са законом.

Територија аутономних покрајина и услови под којима се може променити граница између аутономних покрајина одређује се законом. Територија аутономних покрајина не може се мењати без сагласности њених грађана изражене на референдуму, у складу са законом.

(Члан 182 Устава Републике Србије)

Устав је највиши правни акт Републике Србије.

Сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом.

(2. и 3. став Члана 194 Устава Републике Србије)

Народна скупштина је дужна да акт о промени Устава стави на републички референдум ради потврђивања, ако се промена Устава односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска права и слободе, уређење власти, проглашавање ратног и ванредног стања, одступање од људских и мањинских права у ванредном и ратном стању или поступак за промену Устава.

(7. став Члана 203 Устава Републике Србије)

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. Надлежност Уставног суда

Први став Члана 166 Устава Републике Србије јасно обавезује Уставни суд, и даје му пуно уставно право, да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе. Члан 167 Устава детаљно и јасно утврђује питања о којима је Уставни суд обавезан да одлучује. Тачка 1 Члана 167 Устава утврђује надлежност Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом.

3. став Члана 168 Устава даје право сваком држављанину Р. Србије да предложи Уставном суду да оцени уставност закона или другог општег акта. Резолуција је општи акт.

Претходно показује да је Уставни суд надлежан за оцену уставности Резолуције, и да држављанин има право да предложи Уставном суду да Уставни суд покрене и спроведе поступак за оцену њене уставности.

II. Искуство о недозвољеном односу највиших државних органа према Уставу: последице њиховог непоштовања Устава. Израже се да се не би поновило

Устав СФРЈ и сама држава СФРЈ су били засновани на *праву сваког народа на самоопредељење, укључујући и право на отцепљење* (почетак прве реченице Устава СФРЈ из 1974. год.). Аналогно пише и у ОСНОВНИМ НАЧЕЛИМА Устава СР Хрватске из 1974. године. Устав СФРЈ из 1974. ниједном својом одредбом није та права давао републикама. Та права југословенских народа су погажена, ниподаштавана, противуставним давањем права на отцепљење републикама (детаљније на: <http://youtu.be/vRa2O3c5TFA>). Према том Уставу територија СФРЈ је целовито јединство и не може да се мења без сагласности свих република и покрајина (Члан 5 Устава СФРЈ). Сваки држављанин је био обавезан да поштује Устав и закон (Члан 197 Устава). Дужност свих народа, националних мањина и држављана је била одбрана независности, суверенитета територијалне целине и друштвеног уређења СФРЈ (Члан 237 Устава СФРЈ). Дужност оружаних снага СФРЈ је била одбрана независности, суверенитета територијалне целине и друштвеног уређења СФРЈ. Оружане снаге СФРЈ је чинила ЈНА заједно са територијалном одбраном (Члан 240 Устава СФРЈ). Територијална одбрана Словеније је започела 1991. год. оружану борбу против ЈНА. То је било насилничко оружано деловање супротно Уставу, којим је започет грађански рат у СФРЈ, рушење и уништавање СФРЈ противуставним средствима и методама. Територијална одбрана Словеније је убила 52 млада ненаоружана војника ЈНА. Тако су побијени невини србски младићи који су били на редовном одслужењу војног рока у ЈНА у Словенији. Мандат делегата у Савезној скупштини је био 4 године. Председник Скупштине је био обавезан да 1990. год. распише изборе за нове делегате не касније од 15 дана пре истека њиховог мандата (Члан 307 Устава СФРЈ). Он није извршио своју дужност. Избори нису одржани јер нису ни били расписани. Изиграо је Устав. Устав СФРЈ је утврђивао постојање Председника СФРЈ. То није било везано за Јосипа Броза. (Члан 334 Устава СФРЈ). Њему јесте било уставно омогућено да по његовој вољи може да буде доживотни Председник СФРЈ (Члан 333 Устава СФРЈ). Био је. Савезна скупштина у пуном саставу је била обавезна да изабере Председника СФРЈ (и после смрти Јосипа Броза) (Члан 334 Устава СФРЈ). То није испоштовано. Председник СФРЈ је представљао СФРЈ у земљи и иностранству, био је Председник Председништва СФРЈ, био је врховни командант Оружаних снага СФРЈ и председавајући Савету националне безбедности. (Члан 335 Устава СФРЈ). Уместо да је извршен уставни избор председника СФРЈ после смрти Јосипа Броза, Председништво СФРЈ је противуставно узурпирало обавезе, дужности и права Председника СФРЈ. Највиши државни органи СФРЈ су немилосрдно деловали супротно Уставу СФРЈ. Последице су лажи о људима, лажи о народима претворене у здружену пропаганду против Србског народа и Србије јачу од Гебелсове нацистичке пропаганде. Трагедија за многе људе у Југославији. Катастрофалне су последице по Србски народ и Србију. Последице таквог непоштовања Устава од стране врховних државних органа сви носимо и појединачно и у целини, као Србски народ и као држава Р. Србија. Поука треба да буде да врховни државни

органи морају да поштују Устав јер је то њихова двострука обавеза, и као држављана Р. Србије и као њених врховних државних руководиоца, који су се на то и јавно заклели.

По критеријуму: *однос према Уставу*, држављани се деле на оне који поштују Устав и на оне који га не поштују. У овој другој групи се разликују они који га на ненасилни начин обезвређују, (као што су то учинили народни посланик на седници Народне скупштине Р. Србије 12. јануара о. г., и председник Владе изјављујући после те седнице да је спреман да разговара о пријему „Косова“ у УН), и на оне који га оружаним средствима уништавају, (на пример терористи и окупатори који оружаним средствима настоје да отму Косово и Метохију од Р. Србије и Србског народа).

III. Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала

Република Србија је правни наследник Савезне Републике Југославије јер је правни наследник Државне Заједнице Србија - Црна Гора, која је правни наследник Савезне Републике Југославије. Сва права и обавезе СР Југославије су пренета на Р. Србију.

Највиши државни органи Републике Србије су прихватили 1999. године *Документ* Ахтисарија и Черномидина и *Кумановски споразум*. Ти документи су саставни део правног система Р. Србије (Члан 16 и 4. став Члана 194 Устава). Р. Србија је као члан УН обавезна да поштује *Резолуцију 1244 УН и Повељу УН*. И то су саставни делови правног система Р. Србије.

Та документа утврђују између осталог и следеће, што је сажето и поновљено у Резолуцији 1244 УН:

- *Да Савезна Република Југославија непосредно и проверљиво прекине насиље и репресију на Косову и да започне и заврши проверљиво повлачење у фазама са Косова свих војних, полицијских и паравојних снага према убрзаном распореду, са којим ће да буде синхронизовано размештање међународних снага безбедности на Косову.*
Ово су С Р Југославија и Р. Србија у потпуности испуниле.
- *Договореном броју југословенског и српског војног и полицијског особља ће бити дозвољено да се врати на Косово да би обављали следеће функције:*
 - а) *Везу са међународном цивилном мисијом и међународним снагама безбедности.*
Ово су С Р Југославија и Р. Србија у потпуности испуниле.
 - б) *Обележавање/чишћење минских поља.*
Ово су С Р Југославија и Р. Србија у потпуности испуниле.
 - в) *Одржавање присуства на српским историјским локалитетима.*
Владајући режим у Приштини то не дозвољава. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају тај став Приштине. Власти Р. Србије имају дужност да захтевају да се то испуни.
 - г) *Одржавање присуства на кључним граничним прелазима.*
Владајући режим у Приштини то не дозвољава. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају тај став Приштине. Власти Р. Србије су обавезне да захтевају да се то испуни. Резолуција то не предвиђа.
- *Безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица.*
Владајући режим у Приштини то спречава. Не предузима ништа да се шиптарски терористи спутају у спречавању српских повратника да се врате у своје домове. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају тај став Приштине. Власти Р. Србије су дужне да одлучно и истрајно захтевају да се то испуни у потпуности.
- *Демилитаризовање УЧК.*
Уместо демилитаризовања УЧК, та терористичка организација је прерасла у шиптарске оружане снаге. КФОР и ЕУЛЕКС то прихватају. Власти Р. Србије су обавезне да захтевају да се распусте шиптарске оружане снаге. Резолуција то не предвиђа.
- *Пуно поштовање суверенитета и територијалног интегритета С Р Југославије, што се односи сада на Р. Србију.*

Албански терористи, организовани у терористичкој организацији УЧК:

- а) су прогнали стотине хиљада невиног србског живља ван Косова и Метохије после 10. јуна 1999. године, и то настављају да чине,
- б) су поробили невине људе и у Албанији им живима вадили органе, што потврђује и сама Карла дел Понте,
- в) су уништили преко стотину србских цркава и манастира, и то настављају да чине,
- г) су поробили србски недужан живаљ држећи га стално опкољеног и под претњама по живот, онемогућавајући му слободно кретање и слободан живот и рад,
- д) су створили оружане снаге и под њиховом претњом су организовали успостављање режима у Приштини не поштујући Устав Р. Србије.

Тако противуставно успостављен режим у Приштини одбија да поштује Републику Србију и њен Устав. КФОР и ЕУЛЕКС прихватају такво прерастање УЧК и тај став Приштине. Власти Р. Србије су обавезне да захтевају да се и ова одредба Резолуције 1244 УН у потпуности спроведе. Резолуција то не предвиђа.

- *Заштита и унапређење људских права.*

Шиптарски терористи под окриљем противуставног режима у Приштини спроведе непрекидан невиђен зулум и погром над србским живљем, и етничко чишћење Срба са Косова и Метохије, Кфор и ЕУЛЕКС то прихватају. Власти Р. Србије треба да захтевају да се то заустави. Резолуција то не предвиђа.

IV. Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије

Циљ, намера, мотив и суштина опредељења и деловања шиптарских терориста и, на њиховим злоделима над Србским народом и против Р. Србије заснованог режима у Приштини, јесте остваривање национално хомогене шиптарске државе на територији Р. Србије. То је настојање да се обнови и прошири, под Хитлеровом заштитом створена, нацистичка шиптарска држава Велика Албанија и на територији Р. Србије. Да би остварили тај циљ, шиптарски терористи и режим у Приштини:

- Шире лажи о Србима и Р. Србији, оптужују Србе за недела која Срби нису учинили, распирују и развијају мржњу против Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 23, 25, 49 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Прогањају, протерују, превасходно Србе, а и невине људе других националности, врше незапамћени терор над њима, пребијају их и у полицијском притвору, на верској и националној основи их ненаоружане убијају. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 3, 5, 18, 19, 21, 23 - 28, 49 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Србе су довели у ропски положај у највећем делу Косова и Метохије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 5, 18, 19, 21, 23, 25 - 27 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Онемогућавају слободно кретање Србима. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 21, 25, 39 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Спрећавају слободан повратак прогнаних Срба на своја имања, у своје домове. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 21, 39 и 40 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Србима одузимају имовину и разарују им домове, уништавају србску породичну баштину. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, Члановима 1, 18, 19, 21, 40, 58, 59 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.

- Отпуштају Србе с посла из националистичких разлога. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 3, 19, 21, 49, 60 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Користе терористичке методе, незаконито наоружавање, и оружана деловања ради поробљавања Срба и успостављања своје власти у Р. Србији, Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 18, 19, 21, 26 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Разарају србске цркве, манастире, гробља и друге србске националне духовне и материјалне вредности. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 18, 19, 21, 23, 43, 49, 58, 59, 89 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Узурпирају државну, јавну и приватну својину Р. Србије и Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 3, 58, 59, 86, 89 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Пребијају младића да би га онеспособили да има децу јер му је отац Шиптар а мати Србкиња. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Члановима 1, 2, 18, 19, 21, 23, 49, 62 Устава Р. Србије). Резолуција прећуткује такве појаве.
- Постављају царинску контролу усред Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 2, 8, 82 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Ономогућавају одржавање слободних и равноправних избора на целој територији Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 18, 19, 21, 52, 54, 82 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Не признају државна документа Р. Србије, не признају њен суверенитет на целој њеној територији, користе сва средства и методе, непренебрегавајући злодела и злочине, да би уништили Р. Србију. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1, 3, 5, 8, 97 Устава Р. Србије). Резолуција то прећуткује.
- Отворили су границу Р. Србије према Албанији за несметан улазак и усељавање страних држављана у Р. Србију без одобрења Републике Србије. Резолуција то прећуткује.
- Настављају и распламсавају Хитлером заштићену нацистичку политику и деловање на територији Србије против Србског народа и његове државе. Циљ је да Шиптарски народ буде једини на што већој територији Србије (и других делова Балканског полуострва) и да се ради остварења тог циља Срби истребе. Они то јавно, слободно и с поносом говоре. И с пркосом изазивају власт Р. Србије. То је супротно Уставу Р. Србије и њеним основама (Преамбули, Члановима 1-3, 5, 8, 18, 19, 21, 23 - 27, 29, 40, 43, 49, 52, 58 - 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97). Резолуција то прећуткује.

КФОР и ЕУЛЕКС не само да то прихватају, већ пружају подршку таквом деловању шиптарских терориста и режима у Приштини, и брутално користе оружану силу, кршећи потпуно своју мисију одређену Кумановским споразумом, Резолуцијом 1244 УН и Повелом УН, да би ономогућили Србима да остварују елементарна људска, грађанска и национална права у својој држави. Резолуција то прећуткује.

V. Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције

Почетак Резолуције гласи:

На основу члана 99. став 1. тачка 7. Устава Републике Србије и члана 8. став 1. Закона о Народној скупштини („Службени гласник РС”, број 9/10),

Народна скупштина Републике Србије, на седници Првог ванредног заседања у 2013. години, одржаној 13. јануара 2013. године, донела је

РЕЗОЛУЦИЈУ

Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији

1. Народна скупштина Републике Србије, на основу Политичке платформе за разговоре са представницима привремених институција самоуправе у Приштини, утврђује основне принципе за политичке разговоре са представницима привремених институција самоуправе (ПИС) у Приштини:

Резолуција Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији (у овом тексту: **Резолуција**) и 1. Члан Резолуције показују да је Резолуција намењена политичким разговорима са представницима *привремених институција самоуправе* (у овом тексту: **ПИС**) на Косову и Метохији. Њих је успоставио режим у Приштини насилничким оружаним средствима супротно Уставу Републике Србије ради стварања једнонационалне шиптарске државе у постојбини Србског народа, у корену његове државности и духовности. Резолуцијом се прихвата да су представници ПИСа законити представници народа на Косову и Метохији, пре свега Шиптарског народа. Они то нису. Они нису изабрани на уставан и законит начин на слободним и равноправним изборима под јурисдикцијом Републике Србије. Резолуција дозвољава да се међу њима налазе и лица која немају држављанство Р. Србије, па чак ни законски одобрен боравак на територији Р. Србије - на Косову и Метохији. Зато су основна сврха, назив и намена Резолуције супротни Уставу Р. Србије и њеним темељима (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 17, 18, 21, 23 - 27, 39, 40, 43, 49, 52, 58- 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97 Устава Р. Србије).

Прихватањем да представници ПИСа буду законити представници народа на Косову и Метохији Резолуција поништава следећа одређења изложена у њеној Преамбули:

- *Имајући у виду да Аутономна покрајина Косово и Метохија заузима централно место у политичком, економском, безбедносном, културолошком, идентитетском и духовном смислу за Републику Србију и њене грађане,*
- *У жељи да оствари дугорочни државни и национални циљ – очување целовитости државне територије, суверенитета, економски развој, заштиту политичких, економских и безбедносних интереса Републике Србије на подручју Косова и Метохије, омогућавање бољег живота за све грађане приступањем Европској унији, демографски опоравак,*
- *Полазећи од тога да свако решење, било општег или неког посебног питања, о привременом, прелазном или коначном статусу Косова и Метохије, о положају Срба у Покрајини или о заштити српског верског и културног наслеђа мора да буде у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 1244,*
- *Потврђујући ставове из свих резолуција, декларација и одлука Народне скупштине Републике Србије о Косову и Метохији и узимајући у обзир одлуке Генералне скупштине и Савета безбедности Уједињених нација о Косову и Метохији,*

Република Србија није прогласила окупацију Косова и Метохије, иако за то има потпуно право и све разлоге, као што показују претходно и даље излагање. Да је Р. Србија прогласила окупацију Косова и Метохије од стране шиптарских оружаних снага, подржаних и потпомогнутих снагама КФОРа и ЕУЛЕКСа, (а и неутемељеним одлукама Хашког трибунала), као што се доказује у претходним и следећим деловима овог дописа, онда би:

- Република Србија била насилно приморана да прихвати разговоре с представницима ПИСа,
- и
- Република Србија би била обавезна да огласи своју трајну борбу за ослобођење народа и територије Косова и Метохије од окупаторске власти.

Пошто Република Србија није објавила да је део њене територије - Косово и Метохија - под окупацијом, пошто су представници ПИСа незаконито изабрани и успостављени под окриљем противуставне шиптарске оружане силе, што је у супротности Уставу Р. Србије (напред показано), Повељи УН (њеној Преамбули и њеном Члану 1) и Резолуцији 1244 УН, и пошто КФОР и ЕУЛЕКС не извршавају обавезе из одредби Резолуције 1244 УН (што се овде доказује), зато Република Србија нема права да разговара са представницима ПИСа. Зато је протуставна основна намена Резолуције да се разговара са неуставним и незаконитим представницима ПИСа, односно Резолуција у целини је противуставна. Даље се показује противуставност и њених делова појединачно.

VI. Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције. Обавеза Републике Србије

У 1. Члану Резолуције стоји под:

- а) Република Србија, у складу са међународним правом, Уставом и вољом грађана, не признаје и никада неће признати једнострано проглашену независност Косова.*

Чињеница да је Резолуција намењена разговорима са представницима ПИСа као представницима народа на Косову и Метохији, посебно Шиптарског народа, о важним државним питањима значи да власт Р. Србије њих прихвата као такве. Тиме је обезвређено и поништено претходно тврђење у Резолуцији под *а*). То је супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије).

Власт Р. Србије је уставно обавезна да не прихвати представнике ПИСа за законите преставнике народа. Она је уставно обавезна, као и на основу Резолуције 1244 УН, да обезбеди расписивање и поштено одржавање слободних и равноправних избора за покрајинске органе и органе локалних самоуправа у складу с Уставом Р Србије.

- б) Циљ разговора је стварање услова за српску заједницу и све друге националне заједнице на Косову и Метохији, којима се гарантује сигурност и пуна заштита људских права. Влада Републике Србије захтеваће заштиту свих зајемчених права Србима на Косову и Метохији, право на повратак и имовинска права. Влада Републике Србије обавезна је да настави расветљавање судбине несталих лица и да прати судске процесе окривљених за почињено етничко насиље над Србима;*

Овај став предвиђа да се у Србији оснивају и раздвајају заједнице на националној основи. То је супротно Члану 1 Устава Р. Србије. Он јасно утврђује да је Република Србија држава Србског народа и свих грађана који у њој живе. Оваквим ставом Резолуција противуставно доводи Србски народ у његовој дедовини - на Косову и Метохији - у положај националне мањине под окупаторском шиптарском влашћу заснованом на неделима против Срба.

Задатак, на основу наведених докумената, власти Р. Србије је да обезбеди безбедан, миран и слободан живот свих држављана Р. Србије на њеној територији, значи и на Косову и Метохији, без њиховог раздвајања по националној, верској или другој основи, а што је чињено у нацистичкој Великој Албанији и сада под режимом из Приштине.

- в) Влада Републике Србије се овлашћује да настави са имплементацијом већ постигнутих договора и споразума са представницима ПИС у Приштини. Представници Републике Србије обавезују се да у наставку дијалога о решавању техничких и политичких питања са представницима ПИС у Приштини и представницима међународне заједнице будуће споразуме постижу у складу са ставовима и основним циљевима ове резолуције, настојећи да се са представницима ПИС у Приштини постигне свеукупни договор;*

Ниједна одредба Устава не дозвољава Народној скупштини да овако овласти Владу. Договори које је претходна власт постигла нису били слободно учињени договори у складу с Уставом. Они су противуставни (супротни су Преамбули, Члановима 1 – 3, 5, 8, 18, 19, 21, 39, 82, 86, 89, тачкама 1 – 13 Члана 97 Устава Р. Србије). Напред наведена документа обавезују власт Р. Србије да уставним и законским поступком поништи све противуставно прихваћене споразуме претходне власти.

- 2) *Све надлежности које као резултат преговора буду поверене ПИС у Приштини биће потврђене уставним законом и пренете органима Аутономне покрајине Косово и Метохија, у складу са Уставом, законима и другим прописима Републике Србије;*

Овде се противуставно утврђује да ће се противуставно изабраним ПИС поверити разне надлежности. Тиме се ПИС још изразитије признаје за уставне институције супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије).

- д) *Разговори са представницима ПИС у Приштини треба да дају допринос бољем животу грађана на Косову и Метохији, миру и стабилности и европској будућности Србије и региона;*

О противуставности разговора с представницима ПИСа је напред показано.

Успостављање услова за бољи живот народа на Косову и Метохији не може да се оствари с представницима ПИСа, већ мора да се одвија на потпуно уставан и законит, честит, начин, у складу с Уставом Р. Србије, Резолуцијом 1244 УН и Повељом УН.

Уставном суду је 13. јануара 2010. године био поднет предлог да Суд оцени *уставност и законитост акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију* (http://www.istina-pravda-mir.info/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_02_06LTG_US_EUsv.225105914.pdf) У допису је показано да је тај акт противуставан. Пошто је тај доказ јавно изложено на претходној и адреси на Интернету и налази се у архиви Суда, зато се овде не понавља. У Закључку о њему Суд утврђује 25. маја 2010. године под бројем ИУо-9/2010 (видети: http://www.istina-pravda-mir.info/yahoo_site_admin/assets/docs/2010_05_26US.13110952.jpg):

Полазећи од наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да наведено писмо, а ни Меморандум Владе у вези са подношењем захтева Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, који је уз њега приложен, не представљају опште правне акте, у смислу одредаба члана 167. Устава, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, већ имају карактер политичког акта који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражену и кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. Стога је поднету иницијативу Уставни суд одбацио због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.

Значи, поднета документација није званична правоснажна пријава Р. Србије за њено учлањење у Европску Унију. Природно, јер је нису прихватили ни држављани Р. Србија, чак ни Народна скупштина. Таква пријава може да буде поднета тек пошто држављани на референдуму тако одлуче (Чланови 1 и 2, 6. став Члана 203 Устава Р. Србије). Упркос свему томе, и садашња власт Р. Србије поставља као најважнији циљ укључење Р. Србије у ЕУ. И то под досадашњим околностима и условима, с досадашњим односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији. Ово је изразит пример како једна група људи, која заузме врховне државне положаје, одузима сувереност од суверена Р. Србије – од држављана Р. Србије - супротно Члану 2 Устава Р. Србије. Поред тога, Резолуција, ради противуставног

укључивања Р. Србије у ЕУ, прихвата разговоре и очекује неки договор са представницима ПИСа супротно Уставу Р. Србије како је напред објашњено.

Власт Р. Србије је обавезна да заустави противуставно покренут процес учлањења Р. Србије у ЕУ под досадашњим условима и односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији.

Република Србија је обавезна и на основу свог Устава (Преамбуле, Чланова 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије) и на основу прихваћених међународних докумената, договора и обавеза (Повеље УН, Кумановског споразума, Резолуције 1244 УН) да распише и поштено спроведе слободне и равноправне изборе за све своје држављане на целој својој територији, што значи и на Косову и Метохији. Покрајинске власти и представници локалних самоуправа тако изабрани су тада и меродавни и дужни да руководе животом народа на Косову и Метохији у складу и на основу тих докумената. Резолуција то не прихвата. Зато је Резолуција противуставна и тиме ништавна (2. и 3. став Члана 194 Устава Р. Србије).

Власт Р. Србије је обавезна на основу тих докумената да захтева од КФОРа, ЕУЛЕКСа и од Савета безбедности УН да почну да у потпуности поштују и спроведе одредбе тих докумената, као и да она својим иступањима и деловањем даје пример њиховог поштовања и спровођења. За то јој није потребна Резолуција. Устав је обавезује.

ђ) Договори са представницима ПИС у Приштини треба да буду постигнути уз константан дијалог са представницима Срба са Косова и Метохије.

Овиме се намеће Србима с Косова и Метохије да противуставне представнике ПИСа прихвате за законите представника народа Косова и Метохије, превасходно Шиптарског народа. То је против Устав Р. Србије (супротно Преамбули, Члановима 1 – 3, 18, 19, 23 – 25 Устава Р. Србије).

VII. Неуставност осталих делова Резолуције

У 2. Члану Резолуције стоји:

2. Представници Републике Србије ће кроз преговоре тежити изналажењу споразумног и свеобухватног решења за Косово и Метохију. То решење мора да буде чврста основа за изградњу трајног мира и достизање пуне безбедности за све људе који живе на простору јужне српске Покрајине.

Ово представља ниподаштавање почетка другог става Преамбуле и Члана 182 Устава Р. Србије. То показује неспособност, или досадашње одбијање, власти да изврши своје уставне обавезе одређене тим члановима. У извршавању тих обавеза власт је дужна да омогући да се демократски, кроз јавну расправу отворену свим држављаним Р. Србије, утврди предлог за суштинску аутономију Косова и Метохије, а не да се договора са противуставним представницима ПИСа. Потом да омогући народу да се о усвојеном предлогу изјасни на референдуму. Он треба да се поштено спроведе за све држављане Р. Србије слободно и равноправно на целој њеној територији што значи и на Косову и Метохији.

Члан 3 Резолуције гласи:

3. Република Србија спремна је да учини додатне уступке ради превладавања тренутног стања у односима између српског и албанског народа. Истовремено, Република Србија није спремна да чини додатне уступке који би могли да доведу до угрожавања њених државних и националних интереса.

Устав Р. Србије не дозвољава никакве уступке. Уступци које је учинила претходна власт су противуставни. Они су дубоко срозали безбедносну ситуацију Р. Србије и Србског народа и

већине њених држављана. Устав Р. Србије даје велика права националним мањинама (Чланови 12, 14, 18, 19, 21, 22, 75 – 81). Она су већа него што обавезује Повеља УН. Националне мањине у Р. Србији имају већа права него у било којој другој европској држави. Таква права немају Срби у другим државама, укључујући и закониту шиптарску државу Албанију.

У овом Члану Резолуције се однос шиптарских терористичких група и противуставног режима у Приштини према Србском народу и Републици Србији поистовећује са односом Шиптарског и Србског народа у целини. То није дозвољено јер не одговара истини. Многи Срби и Шиптари су добро и поштено сарађивали и остваривали су добар људски и пословни однос. Србски народ се није непријатељски односио према Шиптарском народу.

Срби и Србија су пружали и пружили спасоносно уточиште од стаљинистичке диктатуре Енвера Хоџе многим Шиптарима и њиховим породицама. Добијали су на коришћење друштвене станове. Несметано и лако су стицали држављанство Р. Србије преко држављанства ФНРЈ/СФРЈ. Добијали су сва грађанска и политичка права. Слободно су неговали своју културу. Слободно су рађали, одгајали и школовали своју децу. Она су несметано одрастала и могла су да се образују заједно са србском децом. Србски наставници и професори универзитета су равноправно учили и оцењивали сву децу, без обзира на националност и Веру.

Ове односе покушавају да униште шиптарски терористи и из њих проистекао шиптарски режим у Приштини. Он је изабрао и основао садашње ПИС и изабрао њихове представнике.

Није дозвољено да се недела терориста из једног народа приписују целом народу. То је против Устава Р. Србије (супротно Члановима 1, 19, 21, 23, 49, 81, тачки 2 Члана 97 Устава Р. Србије).

Члан 4 Резолуције поново даје првенство противуставном укључивању Р. Србије у ЕУ:

4. *Република Србија приступа дијалогу са ПИС у Приштини свесна значаја који би постизање обострано прихватљивог решења за Косово и Метохију имало у контексту даље и убрзане интеграције читавог региона Западног Балкана у Европску унију.*

Власт поново кроз овај Члан избегава да изврши своје уставне обавезе, а што је објашњено напред у разматрању Члана 2 Резолуције. Уместо убрзавања противуставног и насилног укључивања Р. Србије у ЕУ, власт треба да се усредсреди на убрзано сређивање свеопште ситуације у самој Р. Србији. Уместо да разговара са представницима противуставних ПИСа и режима у Приштини, власт је обавезна да захтева поштовање свих напред наведених докумената и на основу њих да распише и поштено спроведе слободне и равноправне изборе за покрајинске органе и за органе самоуправних јединица на којима могу да учествују само држављани Р. Србије са Косова и Метохије. Резолуција то не спомиње.

5. *Народна скупштина Републике Србије захтева од Владе да је редовно извештава о развоју догађаја, току разговора са представницима ПИС у Приштини у вези са Косовом и Метохијом, као и о спровођењу овде утврђених циљева, активности и мера за заштиту суверенитета, територијалног интегритета и уставног уређења Републике Србије.*

Напред је показано да су разговори с противуставним представницима ПИСа противуставни. Зато је и овај Члан Резолуције противуставан.

Власт противуставно обавезује у тачки 6 Резолуције:

6. *Ова резолуција и њоме утврђени правац, смернице и циљеви државне политике обавезујући су за све државне органе и организације и могу бити измењени једино новом резолуцијом Народне скупштине Републике Србије.*

Резолуција третира питања, нпр. укључивање Р. Србије у ЕУ, која захтевају промену Устава и налажу референдумско одлучивање о њима. Резолуција не само да омаловажава сувереност држављана Р. Србије, већ им је и одузима. Резолуција је усвојена на недемократски начин. Народу није пружена могућност за јавну расправу о њој пре њеног усвајања. Такав однос

Резолуције према Р. Србији, њеном Уставу и њеном народу је противустанован (Преамбула, Чланови 1 – 3, 5, 19, 21, 23, 25, 51, 54, тачке 1 – 6 Члана 97 Устава Р. Србије).

VIII. Неважност Резолуције у целини

Противустановност одредби Резолуције и њена противустановност у целини, што је напред доказано, је чине неважећом, те и необавезујућом (Члан 194 Устава Р. Србије). Сва иступања, сви договори и уговори власти Р. Србије учињени на основу Резолуције, који су супротни Уставу Р. Србије, су ништавни.

IX. Непоштовање Устава, демократије, слободе и суверености држављана

Предлог Резолуције се позивао на Платформу Владе Р. Србије. Текст Платформе је био скривен и од јавности и од народних посланика све до одвијања седнице Народне скупштине 12. јануара о. г. О предлогу Резолуције није била отворена јавна расправа. Седница је одржавана у Скупштини под великим њеним полицијским окружењем.

Власт је забранила удружењу грађана „Никад граница“ да тог дана, пре почетка седнице Народне скупштине одржи протестан скуп. Већ само скривање текста Платформе и неотварање јавне дискусије о предлогу Резолуције су довољни и оправдани разлози да се, не само одржи протестан скуп, већ и да се одложи седница Скупштине.

Десетине полицијских ципова и велики број кршних полицајаца, сакривање Платформе од држављана Р. Србије и онемогућавање да се отвори јавна расправа и о Платформи и о Резолуцији, су нас вратили у доба 1945 -1988/2000. То је дубоко унижавање права и слободе држављана Р. Србије, омаловажавање европских демократских вредности и слободе, одузимање суверенитета од суверена Р. Србије који чине држављани Р. Србије. Тиме се деловало супротно Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, Члановима 1 – 3, 51, 54, тачки 2 Члана 97 Устава Р. Србије).

ЗАКЉУЧАК

***Само једно зло је неизлечиво –
ако народ сам дигне руке од себе.
Гете***

Резолуција се реторички, вербално, позива на Устав Р. Србије и обавезује преговараче на поштовање њеног Устава. Резолуција нема ни снагу ни важност коју има Устав. Сам Устав јасно одређује обавезе власти, те и преговарача у име Р. Србије. То само показује да власт до сада није успела, или није хтела, да извршава и спроводи у дело одредбе Устава Р. Србије, да није користила права и да није испуњавала обавезе које јој дају Устав Р. Србије, Резолуција 1244 Ун и Повеља УН у заштити права Србског народа и Р. Србије. То истовремено скрива суштину Резолуције. Њена суштина је:

- да се Резолуцијом утврђује признавање противустановно створених ПИСа за законито основане самоуправне институције, чиме се признаје терористички противустановно успостављени власт и режим у Приштини и даје им се статус законитости, што повезано с њиховом противустановном одлуком о отимању Косова и Метохије од Р. Србије и његовом противустановном проглашавању за самосталну шиптарску државу суштински значи и њено признавање за закониту,
- да се Резолуцијом обавезу сви држављани Р. Србије да то поштују,

- да се намеће обавеза да се прихвати писмо с приложеном документацијом претходног председника Републике и претходног председника Владе Европској Унији као меродавна уставна и законита пуноважна пријава Р. Србије за учлањење у ЕУ под досадашњим условима ЕУ и с досадашњим односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Р. Србији, и то без референдумске одлуке држављана Р. Србије за такаву пријаву. Ово се захтева упркос напред цитираног (у одељку VI) Закључка Уставног суда и Устава Р, Србије (Чланова 1 и 2, и 6. става Члана 203 Устава Р. Србије).

Суштина Резолуције је потпуно противуставна и супротна темељима Р. Србије (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 8, 17, 18, 21, 23 - 27, 39, 40, 43, 49, 52, 58- 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97 Устава Р. Србије), што је доказано у горњем тексту.

Реторика Резолуције скрива суштинску уставну и законску обавезу власти. То је следеће:

- Суверено државно иступање Републике Србије

Суочена са стварним стањем наметнутим потпуно неоправдивим НАТО бомбардовањем 1999. и њиме наметнутим, под оружаном претњом, Кумановским споразумом, који су довели до повлачења оружаних и полицијских формација Р. Србије са Косова и Метохије и до доласка и досадашњег остајања страних, и шиптарских терористичких, оружаних снага на Косову и Метохији, суочена с чињеницама да су те шиптарске снаге незаконито дигнуте на ниво и ранг шиптарске војске под окриљем и с подршком КФОРа и ЕУЛЕКСа, супротно Уставу Р. Србије, Кумановском споразуму, Резолуцији 1244 УН и Повељи УН, и суочена са чињеницом да Савет безбедности дозвољава непоштовање његове Резолуције 1244, а опредељена за мирољубиве односе међу народима и државама и за мирнодопско решавање проблема, Република Србија тражи од Савета безбедности да осигура примењивање свих одредби Повеље УН, његове Резолуције 1244 и поштовање Устава Р. Србије која је члан УН, и ради тога, без даљег одлагања:

1. да се васпостави уставни суверенитет Републике Србије на Косову и Метохији,
2. да поштује и да обезбеди да је Косово и Метохија у суштини демилитаризована област Републике Србије,
3. да буду распуштене све неуставно и незаконито створене, без сагласности Р. Србије, шиптарске оружане (војне и полицијске) формације на територији Р. Србије – на Косову и Метохији,
4. да се свим прогнаним лицима и породицама осигура безбедан и слободан повратак у своје домове и безбедан живот на Косову и Метохији,
5. да се свим држављанима Р. Србије обезбеди слободно кретање на Косову и Метохији,
6. да се обезбеди слободан развој предузетништва на целој територији Косова и Метохије и слободан промет робе између Косова и Метохије и осталих делова Р. Србије без икаквих царинских и других граница или сличних линија и пунктова,
7. да се омогући одговарајућим органима власти Р. Србије да обезбеде чување њене државне границе према Албанији, Македонији и Црној Гори са стране Косова и Метохије,
8. да се омогући одговарајућим органима власти Р. Србије да обезбеде чување њених духовних, културних и материјалних националних и државних вредности и имовине на Косову и Метохији,
9. да се сва страна лица, која су ушла у Р. Србију - на Косово и Метохију- и остала у Р. Србији без одобрења Републике Србије, врате у државе чији су држављани,

10. да се, под јурисдикцијом Р. Србије и уз надзор и контролу УН, распишу и поштено одрже за све држављане Р. Србије с Косова и Метохије слободни и равноправни избори за органе аутономне покрајине Косово и Метохија и за органе локалних самоуправа,
11. да после конституисања тих органа они изнесу држављанима Р. Србије предлог Статута аутономне покрајине Косово и Метохија и да после двомесечне јавне дискусије, предложе Народној скупштини Статут аутономне покрајине Косово и Метохија у складу с Уставом Р. Србије, Резолуцијом 1244 УН и Повељом УН.

Резолуција нити предлаже нити спомиње овакво суверено иступање државе Републике Србије иако је на то обавезују не само њен Устав, Резолуција 1244 УН и Повеља УН, већ и сво историјско наслеђе Србског народа и србске државности, као и обавеза према садашњим и будућим генерацијама да им се обезбеди живот у слободи, у самосталној и независној србској држави, уз очување националних духовних, културних, и материјалних вредности, природних извора и богатства.

- Државно суочавање с постојећом окупацијом и утврђивање основног државног циља

Суочена са стварним стањем наметнутим потпуно неоправдивим НАТО бомбардовањем Р. Србије 1999. год., суочена с њиме наметнутим Кумановским споразумом, који су довели до повлачења оружаних и полицијских формација Р. Србије са Косова и Метохије и до доласка и досадашњег остајања страних, и до распламсавања шиптарских терористичких, оружаних снага на Косову и Метохији, суочена с чињеницама да су те шиптарске снаге дигнуте на ниво и ранг шиптарске војске под окриљем и с подршком КФОРа и ЕУЛЕКСа, а супротно Уставу Р. Србије, Кумановском споразуму, Резолуцији 1244 УН и Повељи УН, суочена са чињеницом да Савет безбедности дозвољава непоштовање његове Резолуције 1244 упркос обраћања му Републике Србије (како је напред изнето), и суочена са чињеницом да је њена војна моћ несразмерно слабија од њихове на којој се заснива њихово одбијање да поштују наведена домаћа и међународна документа, Република Србија објављује да је постојбина Србског народа, србске државности и србске духовности – Косово и Метохија, опет (после петовековне османлијске окупације и четворогодишње нацистичке хитлеровски подржане шиптарске окупације) под новом окупацијом. Ово је терористичка шиптарска окупација подржана од НАТОа (КФОРа) и ЕУЛЕКСа. Република Србија, као језгро србске државности и држава Србског народа, утврђује и објављује да је основни њен задатак васпостављање безбедности и слободе Србског народа и свих с њим у пријатељству живећих националних мањина у Србији, васпостављање самосталности и независности србске државе на целој њеној територији, почевши од Косова и Метохије, заштита и очување србских националних духовних, културних, и материјалних вредности, природних извора и богатства.

Резолуција нити предвиђа нити спомиње овакав став Републике Србије иако је он заснован на њеном Уставу, Резолуцији 1244 УН и Повељи УН,

Уместо да јасно искаже своје поштено суочавање са насталом ситуацијом на Косову и Метохији и да јасно изложи њено решавање на основу Устава, Резолуције 1244 УН и Повеље УН, Резолуција своју основу темељи на признавању представника ПИСа за уставне и законите представнике народа Косова и Метохије и на опредељењу групе људи на врховним државним положајима за укључивање Р. Србије у ЕУ под садашњим условима ЕУ и са досадашњим ставом и односом већине чланова ЕУ према Србском народу и Србији, а без уставно обавезне референдумске одлуке држављана Р. Србије за такво њено учлањење.. Зато је она у целости противуставна, као што је напред показано у целини и у детаљима.

Уставни суд има частан задатак, право и обавезу, да праведном одлуком заштити права и слободе држављана Р. Србије, да заштити и саму државу Р. Србију.

С поштовањем,
Београд, 18. јануар, 2013. година

Др. Љубомир Т. ГРУЈИЋ,
ЈМБГ 2910939710225
Цона Кенедија 31/15, 11070 Београд